

SAYFO OMAR

Jó öreg muszlimjaink

Kövesdi plébános homlokát ráncolva fülelt. A dolgozóasztalán álló digitális órára pillantott, majd fejét bosszúsán csóválva lesett ki a paplak ablakán. A csengőnek már rég berregnie kellett volna.

– Fene essen a Karcsiba! – dünnyögte magában, és tehetetlenségében az asztalán heverő számlákat kezdte rendezgetni.

Kanalas Karcsinak már egy jó órája meg kellett volna érkeznie. Soha nem volt az a dolgos fajta, Kövesdi plébánosnak eszébe se jutott volna munkára fogadni, de mióta Karcsi nagybátyja, Elemér három fiával Németbe ment építkezésre, Karcsin kívül senki sem maradt a faluban, akire Kövesdi plébános rábízhatta volna a melléképület alapjának zsaluzását. A tévé maholnapra esőt mondott, ő pedig hiába fóliázza be a zsákokat, a cement egy része így is, úgy is összeköt. Akkor pedig nem elég, hogy dobhatja ki a felét, de még azon is spekulálhat, hogy honnan szerezzen pénzt új cementre.

Kövesdi plébános megtapogatta rossz derekát, és nagyot sóhajtott. Ha az orvos nem tanácsolta volna el, Isten bizony ő maga csinálná meg a zsalut, és még a betont is bekeverné. Így azonban kénytelen volt ráhagyni mindent arra a semmirekellő Karcsira, aki lassan már harmadik hete halogatta a munkát. Hol a háta fáj, hol a lába, egyszer a szomszéd faluba ígérkezett el kubikolni, máskor meg középső fiát kellett bevinnie a városba, vagy épp elkóborolt bolhás kutyáját kereste. Kövesdi plébánost persze nem ejtették a fejére, Karcsinak pedig még ahhoz sem volt elég esze, hogy posztjainak láthatóságát „csak az ismerősök”-re korlátozza, így a világ – és Kövesdi plébános – folyamatosan nyomon követhette, ahogy Karcsi a bicepszét fényképezi az előszobatükörben, gyerekeivel bolondozik, macskáját vakargatja, vagy épp a Tulipánban iszik a haverokkal.

Az előző napra aztán Kövesdi plébános megelégtelte a dolgot. Amint telefonján meglátta, hogy Karcsi bejelentkezik a Tulipánban, sajgó derékka beballagott a kocsmába, nyakon csípte és jól leteremtette Karcsit, aki akkor mindenki előtt esküdött meg, hogy másnap reggel nyolcra ott lesz a paplaknál.

Az óra már 9.41-et mutatott. Kövesdi plébános bedugta lábát letaposott sarkú bőrcipőjébe, óvatosan, hogy dereka nyilallni ne kezdjen, hátára terítette felöltőjét, majd kicsoszogott a kertkapun. A cigánysor szerencsére csak kétutcányira volt, miután pedig a szemfüles polgármester rátalált egy jó pályázatra, a murvával felszórt kátyús járda mellett ruganyos futópálya vezetett, ami igencsak áldásos volt Kövesdi plébános derekára nézve.

Karcsi vályogházát nem kerítette körbe kerítés. A sáros udvaron egy rozsdás fürdőkád és egy kiszuperált traktorgumi között öt éves fiúcska játszott két kölyök-macskával.

- Hol van az apád, Jankó?
- Benn a házban, Tisztelendő úr.
- Szóljál neki, hogy keresem.

A gyerek nyakbőrüknél fogva egyenként beemelte a macskákat a kádba, majd a ház felé lódult.

- Abu Jankó! Abu Jankó! - kiáltott be a szűnyoghálós ajtón.

Mivel válasz nem jött, teli tüdőből folytatta:

- Abu Jankó! Abu Jankó, itt van a Tisztelendő úr!

A válasz ezúttal is elmaradt. Jankó a plébánosra pillantott, teliszívta tüdejét, és újra óbégatni kezdett. A második Abunál azonban kivágódott a szűnyogháló, apja hatalmas tenyere pedig nagyot csattant a fültövén.

- Mit óbégatol imaidőben, kutyafatty! - förmedt rá fiára Karcsi, majd ahogy a plébánost meglátta, arca megenyhült, szája pedig széles mosolyra húzódott:

- Szalámalejkum, Tisztelendőúram!

A plébános szája tátva maradt. Karcsi a szokásos piros melegítője helyett hosz-zú, fehér hálóiinget viselt, fején pedig ugyancsak fehér, zsidós tökfedő díszelgett.

- Hát mi ütött beléd, Karcsi? - kérdezte Kövesdi plébános, ahogy magához tért az első döbbenetéből.

- Abu Jankó - felelte amaz, jobb mutatóujját az égnek emelve.

- Ne bolondozzál Karcsi!

- Abu Jankó - kötötte az ebet a karóhoz.

- Hát akkor Abu Jankó, a fene essen beléd. Mi ez az új módi, és mi lesz a zsalu-zással?

- Miféle új módi, Tisztelendőúram? - nézett vissza Karcsi ártatlan arcot vágva, füle mellett engedve el a kérdés második részét.

- Ez a hacuka, meg az abuzás te istenverte!

- Hát hogy máshogy mondanánk iszlámul, Tisztelendő úr? - tárta szét Karcsi a két karját. - Abu Jankó a becsületes nevem, hisz Jankó apja vagyok.

Kövesdi plébánosnak valami derengeni kezdett. A híradóban is valami Abu fenyegette a hitetleneket kezében karddal Afganisztánban vagy tán Svédországban, és pont ugyanilyen fehér hacuka volt azokon az arabokon is, akik a franciák szégyenére az Eiffel torony mellett hajbókolnak Allahhoz.

- Hát mióta vagy te mohamedán? - kérdezte végül.

- Mióta, mióta. Hát, mink mindigis muzlimok vótunk - mondta Abu Jankó, kezével méltóságteljesen végigsimítva sercegő borostáját.

- Ne bolondozzál Karcsi...

- Abu Jankó!

– ...Abu Jankó – nyelt egyet Kövesdi plébános. – Hát nem én eskettek össze a Sárival, és kereszteltem meg mind az öt gyermeked?

– A próféta szakállára kérdem, a Tisztelendő úr tán megkerült-e?

– Hát nem te vetted legbuzgóbban a keresztet még a minap a templomban, és csókolgattad a feszületet a búcsún?

– Jaj, hát én igen nagyon szeretem Jézus prófétát – emlékezett vissza Karcsi, szemét félig lehunyva, arcán őszinte áhítattal.

Kövesdi plébános megint nagyot nyelt, megvakarta fejét, majd úgy döntött, hogy a polemizálás várhat, a zsaluzás viszont nem.

– Bánomisé, ha pogánnyá lettél, de vár a munka! – mondta.

– Nem lesz az jó. Mára péntek van. Alláh meg azt mondta, hogy dzsumákor nem szabad dógozni.

Kövesdi plébános tehetetlenül megcsóválta a fejét, majd nagyot sóhajtott, hátat fordított, és megindult hazafelé.

– Sosem volt egy okos fiú a Karcsi, de úgy látszik, mostanra minden esze elment – dohogott magában. – A cement meg közben megköt.

Kövesdi plébánosnak elvei ellen volt mindenféle furfang, de ezúttal úgy látta, nincs mit tenni, meg kell kérnie a polgármestert, hogy küldjön át valakit a közmunkából zsaluzni, aztán meg majd valamit kifundálnak az elszámolásra. Ezért az utca végéhez érve ahelyett, hogy a paplak felé vette volna az irányt, balra fordult, és megindult a hivatal irányába. Ekkor azonban az egyik kertkapuból váratlanul elépattant Kovácsné.

– Hallotta, Tisztelendő úr? – csapta össze tenyerét a megtermett asszonyosság. – Migránsná lettek a cigányok! Most mondta be a tévé!

Kövesdi plébánosban bennakadt a szó. De nem is lett volna esélye bármit felelni, mert Kovácsné egyazon levegővel folytatta:

– Mikor reggel megyek a trafikba, látom, hogy a Julcsa úgy be van bugyolálva, hogy épp csak az arca látszik ki. Mondom magamban, biztos lopni készül, aztán ott-hon bekapcsolom a tévét, és mondják, hogy az egész országban ez van! A cigányok mindenhol Allahnak hajbókolnak, a nők meg bebugyolálják magukat! Istenem, mi lesz velünk? – csapta össze kezeit, szemeit pedig könnyek futották el.

Kövesdi plébános ugyan nem túl meggyőző hangon, de biztosította az asszony-ságot, hogy minden rendben lesz, majd amennyire dereka engedte, megszorította lépteit a hivatal felé.

Már az akadálymentesített lépcsőn kapaszkodott fel, amikor az ajtó kivágódott, és kiviharzott rajta Huszár András polgármester.

– Adjon Isten, Bandikám! Mi folyik itt a cigányokkal?

– Majd beszélünk, Tisztelendő úr! Épp a válságtanácsra rohanok! – rázta meg az sebtében a pap kezét, majd titkárnőjével a nyomában a hivatal előtt parkoló autója felé rohant.

– De ne féljen egy percig se. Minden rendben lesz! – kiáltotta vissza, miközben feltépte a fekete Dacia terepjáró ajtaját. Kövesdi plébános már nyitotta volna a száját válaszra, de a polgármester csikorgó kerékkel gázt adott.

– El lesz intézve! – kiabálta ki búcsúzóul az ablakon.

Eszti a Tulipán pultja mögött állt, és gondterhelt arccal kapcsolgatta a csatornákat, Sanyi, az intézmény örök törzsvendége és Eszti legkitartóbb udvarlója kezében korsóval, üveges szemekkel meredt a képernyőre az egyik asztal mellől.

– Hallották a hírt? – nyitotta rájuk az ajtót Kövesdi plébános.

– Iszlámmá lettek – bólogatott Eszti elkámpicsorodva.

– Szörnyűség – summázta a plébános.

– Ne is mondja, Tisztelendő úr! – csóválta a fejét Eszti. – Ezek nem isznak. Mi lesz így a kocsmával?

– Dehogynem isznak azok! – szólt közbe Sanyi. – Nem láttad a híradóba, Eszti? Isznak azok, oszt fogdossák a nőket!

– Ha így van, akkor jól van – vonta meg vállát Eszti, és feljebb tekerte a hangerőt.

A plébános kért egy presszót cukor nélkül, majd a többiekkel együtt ő is a tévére meredt.

– A nyolcadik kerületből, a Mátyás térről jelentkezem – köszönt be a köztvé riporter. – Senki sem tudja, hogy mi történt. A helyi romák nem is értették a kérdésünket, mikor a tömeges áttérésről faggattuk őket. Azt állítják, hogy ők mindig is muszlimok voltak. Pedig egy nappal ezelőtt az utcakép még korántsem volt ilyen kaotikus.

A kamera lassan végigpásztázta a teret. A kapualjba vonszolt kiszuperált kanapén természetes roma férfiak pöfékelték vízpipájukat, a járdán pedig aranytallérokkal felcicomázott virágos leples asszonyságok tologatták babakocsijukat, egy konfekciózakós öregúr pedig hóna alatt fura zeneszerszámmal, fején piros törökös fezzel szállt be hasonló színű kockaladájába.

– Egyelőre, mint a kedves nézők is látják, rendzavarás nem történt, de a rendőrség már megerősítette jelenlétét a főváros muszlim környékein.

– Nagyon vigyázzatok magatokra, István – búcsúzott el a műsorvezető, egy vastag keretes szemüveget viselő szőke nő, majd stúdióvendégéhez fordult:

– Kérdezem Borsodi György biztonságpolitikai szakértőt, mi állhat a jelenség mögött?

– Bocsánatot kérek, ilyen egyszerűen nincsen – rázta meg fejét a kopaszodó férfi, olyan szaporán, hogy tokája alig győzte utolérni az állát. – Most érkeztem Ferenc József Földről, ahol a volt szocialista blokkból egyedüli szakértőként vehettem részt Amaruq Nanurjuk törzsfő beiktatásán. Keziticsókolom. Egy: a romák szeretik a disznóhúst, a muszlimok nem. Kettő: Sárközi cigány a törököktől védte Eger várát, nem a törököket Eger várától. Titkos információkat sajnos nem oszthatok meg, de annyit

talán elárulhatok: a dolog mögött sokan a nagy háttérhatalmi spekuláns, Sortos György agyhullámokat befolyásoló fegyverét sejtik. Pont.

– Agyhullámok a bűdös francokat! – hördült fel Sanyi. – Zabálnak a döggútról, aztán meg csodálkoznak, hogy meghülyülnek! – látva, hogy Eszti és a plébános rá se hederítenek, kelletlenül horkantott egyet, és szájához emelte a korsóját. Ekkor vére szeme lassan kikerekedett, félig üres korsója pedig visszakoppant a padra.

– Úristen. Mi lesz, ha minket is megharapnak...

– Miként értékeli, hogy Csongrádban ma reggel a TEK-nek kellett megakadályoznia két népes muszlim család összecsapását? Szerepet játszhat a konfliktusban a vallás? – faggatta tovább a műsorvezető a szakértőt.

– Keziticsókolom. Közismert dolog, hogy a muszlimok egymással is harcban állnak. Számos jel mutat arra, hogy az ősi síita–szunnita ellentét, amelyet korábban Pakisztánban magam is sokat tanulmányoztam, már a magyar utcákon is megjelent. A síiták, akik még beszélnek a régi iszlám nyelvet, lenézik a szunnitákat, akik szerintük túlzottan elmagyarosodtak és elvesztették gyökereiket. A feszültség nagy, sokszor a legkisebb szikra is elég, hogy kitörjön a balhé. Ha kérdeznék, válaszolok. Egyébként...

– ...közben most kaptuk a hírt, hogy a miniszterelnök rendkívüli kormányülést hívott össze – szakította félbe vendégét a bemondó. – Amint további információhoz jutunk, azonnal tájékoztatjuk nézőinket. Addig is kapcsoljuk Mátészalkát, ahonnan kollégánk jelentkezik Kalányos Eduárd Abdullah országos főimámmá koronázásáról. Szervusz, András, milyen a hangulat Mátészalkán?

– Szervusz, Juli, köszöntöm a nézőket – igazította meg fülesét a riporter. – A piláz bográcokban rotyog, a vendégek pedig egymás után érkeznek a koronázásra. Abban mindenki egyetért, hogy nagy nap ez a muszlimok számára. Itt áll mellettem Oláh Ibrahim Gáspár roma költő, aki mindjárt elmondja, hogy mi várható a mai napon. Oláh úr, mire készülnek?

– Biszmilláhi arrahmáni alrahím – kezdett bele lassú kimért hangon a ráncos arcú, kopaszodó öregúr. – Azért gyűltünk össze az ország minden tájáról, hogy bejűt fogadjunk Kalányos Abdullah ecsémnek, aki Mohamed próféta – béke legyen vele – egyenesági leszármazottjaként ezen a szép napon idzsmá által minden cigányok imámjává koronáztatik.

A háttérben parkoló, virágfüzérékkel felcícomázott fehér BMW terepjáró mellett két kigyúrt, kopasz férfi bólogatott marconán, egyikük pedig meglobogtatta felül kék, alul zöld zászlóját, melynek közepén vörös félhold díszelgett.

– Mi okozta a romák, hirtelen és tömeges áttérését? – kérdezte a riporter.

– A cigányok már eleve muszlimokként érkeztek Magyarországra – felelte Oláh Ibrahim Gáspár kimért hangon. – Miután a cigányok elmenekültek Indiából az őket rabszolgaként dolgoztató angolok elől, Arábiát is útjukba ejtették. Ott pedig összebárátkoztak Mohamed prófétával – béke legyen vele –, akinek első követői lettek.

A próféta – béke legyen vele – a cigányok iránti tiszteletből saját lányának is a népszerű cigány nevet, a Fatimát adta.

– Hogyhogy erről egészen máig nem hallottunk? – értetlenkedett a riporter.

– Hát mert eltitkolják. Félnék attól, hogy a cigányok rájönnek, van mire büszkének lenniük. Az iszlám történelemnek ugyanis sok hőse cigány volt. Itt van például a nagy imám és szultán, Ahmed al-Gázi, eredeti néven Ahmed Gazsi, vagy például...

– Ezt hallgassa meg, Tisztelendő úr! – kiáltott fel hirtelen Eszti, majd telefonjáról hangosan olvasni kezdte:

„Tizenhét késszúrással végzett a családos apával egy férfi Borsodban. A 22 éves L. Abdulrahmán szabadulását ünnepelte a barátaival, amikor összekülönbözött az arra sétáló férfival. A fültanúk szerint L. Abdulrahmán »Álláh Ákbár« kiáltással támadt vitapartnerére, aki a súlyos sérülések miatt azonnal életét vesztette.”

Kövesdi plébános megborzongott.

– Aszentségit! – dühöngött Sanyi, majd elgondolkodott. – Bár igaz, a tévében is mongyák, a börtön a hm... a börtön a dzsihadista radikalizáció melegágya!

Kövesdi plébános maga is az internetet pörgette, ahol bizony ijesztő hírek gyülekeztek.

Az egyik híroldal „A polgárháború szélén áll Magyarország?” címmel Földesi Lajos biztonságpolitikai szakértővel közölt gyorsinterjút, aki szerint a szolgálatoknak mostantól nyolcszázézer potenciális terroristát kellene figyelniük, ami tökéletes lehetetlenség. Sőt, a helyzet ennél is sokkal rosszabb, hiszen a politikai korrektség béklyója miatt nincsenek is valós adatok a magyarországi muszlimok pontos számáról, ami egyes becslések szerint akár másfél millióra is rúghat. Egy szó mint száz, az idegenek által felfegyverzett dzsihadisták hamarosan kirajzanak a no-go telepekről, és akkor Magyarország nemhogy magyar, de még ország sem lesz többé. Kövesdi plébános hátán a hideg futott végig. A következő hír, ami szembejött, viszont még az előzőknél is jobban felzaklatta: Némethi Alexander, a Hívők Egyházának karizmatikus vezetője felajánlotta, hogy az államtól kapott vadonatúj imacsarnokukban ingyen ördögűzést szervez, hogy a gonosz által megszállt romákat visszavezesse Jézus Krisztus szerető kebelére.

– Ezek mindig megelőznek – mérgeződött Kövesdi plébános. – Mire a Katolikus Egyház fogaskerekei nyikorogva forogni kezdenek, mire a Főtisztelendő Bíboros úr meghányja-veti a dolgokat, addigra ezek az amerikánusok már rég megsütötték a pecsenyéjüket – zsörtölődött magában, majd nagyot sóhajtott, és egy pillanatig már-már azt kívánta, hogy hajbókoljanak a cigányok inkább Mohamednek, mint-hogy ezeknek tapsoljanak meg rángatózzanak vasárnaponként.

Közben a tévében újabb szakértő következett.

– Az iszlámot legjobban a tudomány eszközeivel lehet megérteni – mondta a fiatal nő, és hosszú pilláit egyenesen a kamerába rebegtette. – Ha a Romani Krist és a Sería törvénykönyvet statisztikai módszerekkel vizsgáljuk, megtudjuk, hogy a szövegnek 89 százaléka szól a gádzsókról, vagyis a káfiroktól. A politikai cigányság

ideológiája, amit minden roma ember követ, pedig statisztikailag is alkalmatlan a káfirokkal való együttélésre.

– De számos roma ember van, aki igenis hasznos tagja a társadalomnak – ellenkezett a riporter. – Nekem is van egy szomszédom, aki becsülettel neveli a gyerekeit, és a legjobb vízvezeték-szerelő az egész kerületben.

– A politikai cigányság nem ugyanaz, mint a vallásos cigányság – tudálékoskodott a szakértő. – Ha egy cigány barátjának fogad, vagy csak magával egyenrangúnak tekint egy gádzsót, akkor azzal ellentmond a politikai cigányság esszenciájának, ami ugye statisztikailag nem lehetséges, ezáltal pedig már nem is tekinthető cigánynak.

A műsorvezető rosszállóan csóválta a fejét.

– Lehet, hogy a nyugat-európai migránsok ilyenek, de a magyar romákat jól ismerjük, és eszükben sem volt politikai okokból szembe fordulni a többségi társadalommal.

– A számok nem hazudnak – folytatta a szakértő, de a többi Kövesdi plébános már nem hallhatta, mert Eszti lehalkította a tévét, és felnyomta telefonja hangerejét.

– Na, a Toroczkói is posztolt.

A telefonból halkán ugyan, de egy határozott férfihang szólalt meg:

„Miközben az országban a káosz tombol, fővárosunkban pedig népünk történelmi ellenségéről, Jumurdzsákról neveznek el mecsetet, Vásotthalmon továbbra is a rend és fegyelem uralkodik. A településen lakó muszlimok rendben végzik a közmunkát, a városvezetés pedig fenntartja a burka és mecsetépítés tilalmát. A rendkívüli állapotokra tekintettel útjára indítjuk a »muszlimbűnözés« forróvonalat, ahol a muszlimok által zaklatott keresztények panaszait fogadjuk, emellett utasítást adtam mezőőreimnek arra, hogy állítsanak fel katonai sátrakat az igazi, keresztény menekültek befogadására. Végvári vitézekként védjük Magyarországot, Vásotthalom pedig fehér szigetként ragyog majd a sötétségben.”

Mire a kocsmában észbe kaptak, a nap elrepült, a péntek esti törzsközönség pedig lassan befelé kezdett szállingózni. Kövesdi plébános gyorsan felhajtott egy lélekerősítőt, és elindult hazafelé. Gondolatai messze jártak, ő pedig sajtó derekáról már-már megfélekedve sétált a futópályán. Mi lesz, ha a szakértő jóslata bekövetkezik, és kitör a polgárháború? Ezután mindenkinek Allahot kell majd imádnia? A magyar asszonyok is csak burkában járhatnak majd, hogy a saríajárőrök ne kövezzék meg őket a nyílt utcán? Ezért küzdöttünk hát oly vitézen az oszmán ellen, hogy most mégis a pogány martaléka legyen az ország? Létezik, hogy a Kanalas Karcsi, akinek már az apját is ő keresztelte, egyszerre csak átvágja a torkát? Mi lesz itt, ha kitűzik a templomra félholdas lobogójukat, a magyar embereknek pedig már nem csak a segélyt, de a keresztények dzsihád-adóját is be kell fizetniük? Megannyi kérdés, válasz pedig egy se. Kövesdi plébános egy pillanatra megállt, és hogy magát kicsit megnyugtassa, mélyet szippantott az estébe. A levegőt lassan, ajkaival ó-t formálva fújta

ki, mint régen, mielőtt az érszűkülete, no meg a püspök úr unszolása miatt le nem szokott a dohányzásról. Ezt háromszor megismételte, amitől szíve végre lassabban kezdett verni. Egyelőre még korai aggódni. Iszlám ide vagy oda, a falu utcái ugyanolyan nyugodtak voltak, mint bármikor, és csak távolról, a cigánysor felől szállt a levegőbe az alkonyati imára hívó müezzin éneke.

Otthon a plébános lerúgta lábáról letaposott sarkú cipőjét, a hűtőből előhalászta a pörköltet, amit házvezetőnője hozott a minap, a lábasba egy kis vizet lötytyintett, majd a gázra rakta. Elégedetten nézte, ahogy a jó disznóhús megdermedt szaftja megolvad, majd lassan rotyogni kezd. – Na, ezt legalább nem veszik el tőlünk a pogányok – gondolta büszkén, nagy késével kenyeret szelt, majd a kántortól kapott demizsonból – vérnyomását megóvando – kétujjnyi vöröset töltött, a dunsztos-üvegből pedig kihálászott három nagy kovászos uborkát.

A kormány válságtanács-sajtótájékoztatóját már kényelmesre kiült fotelében nézte a tévé előtt. Az összes csatorna azt közvetítette. Mikor a szóvivő határozott, ruganyos léptekkel a pódium mögé érkezett, Kövesdi plébános megtörölte a száját, földre tette lábasát, és minden idegszálával a képernyőre koncentrált. A fiatal, frissen borotvált szóvivő megköszörülte a torkát, szétnézett a feszült csendben várakozó újságírókon és belekezdett:

– A kormány hosszasan tanácskozott, és megállapította, hogy minden aggodalom alaptalan – a termen halk moraj futott végig, ő pedig így folytatta: – Az országos rendőrfőkapitány megerősítette, hogy a mai napon minden a megszokott módon zajlott. A TEK és a titkosszolgálatok szintén megerősítették, hogy a terrorveszély a legkisebb mértékben sem növekedett, Magyarország pedig továbbra is Európa legbiztonságosabb országa.

Végignézett az egybegyűlteken, halkan köhintett, majd így folytatta:

– A magyar cigányság iszlám hite régóta köztudott tény, Magyarország Alaptörvénye pedig minden polgára számára garantálja a szabad vallásgyakorlást. A magyarországi muszlim közösség integrációja Európa számára is példaértékű. A nyugati országokkal ellentétben Magyarországon nincsenek sería által uralt no-go zónák, a muszlim lakosság nem kíván idegen muszlimokat betelepíteni, és ünnepélyesen kijelenthetem: felzárkóztató programunk eredményeképp minden cigány tökéletesen beszél magyarul. Hogy a jövőben is minden a legnagyobb rendben legyen, Barkas Musztafa Adrián muszlimügyi kormánybiztos ezután is folytatni fogja áldozatos munkáját, a kormány pedig hamarosan útjára indítja a Nemzeti Madrasza oktatási hálózatot, mely a kistelepüléseken élő muszlim gyermekek oktatását lesz hivatott elősegíteni.

A szóvivő kis szünetet tartott, majd az eddigieknél is szigorúbb hangon folytatta:

– A kormány migrációval kapcsolatos álláspontja természetesen a jövőben sem változik. A kerítés marad, és továbbra is a leghatározottabban elutasítjuk, hogy

Brüsszel gazdasági migránsokat és kiképzett terroristákat telepítsen be a magyar nép határozott akarata ellenére. Magyarország a jövőben is magyar ország marad! – monda a szóvivő, és kihúzta magát.

Kövesdi plébános egy pillanatra elgondolkodott. Elképzelhető volna, hogy mégis ő tudta rosszul? A cigányok eddig is muszlimok voltak? Hát ha így van, akkor talán ezután sem lesz nagy baj. Hiszen ha olyan muszlimok, hogy néha még meg is keresztelkednek, akkor lehet, hogy még a háború is elmarad, és minden halad tovább a megszokott módon.

Közben a sajtó képviselői következtek. Kezek erdeje emelkedett a magasba, a szóvivő pedig egy fiatal szőke újságíróra mutatott az első sorból.

– Kis Gáspár, Magyarok Ideje. Akkor tehát minden rendben?

– Biztosíthatom, hogy minden rendben – felelt büszkén a szóvivő.

– Az Ügyelőtől jöttem – emelkedett szóra ugyancsak az első sorból egy fiatal hölgy. – Fogalmazhatunk úgy, hogy a kormány ura a helyzetnek?

– A megfogalmazás pontos. A kormány tökéletesen ura a helyzetnek.

– Óvári Gyula, Távirati Iroda. Mit válaszolnak Szaúd-Arábia ajánlatára, miszerint készek kétszáz mecsetet építeni Magyarországon területén?

– Magyarország minden polgárának garantálja a hitgyakorláshoz szükséges feltételeket, és mivel öt évszázados gyakorlatunk van a keresztény–muszlim együttélésben, nem kívánunk külső felajánlásokat igénybe venni. Ugyanakkor az integrációban nálunk évtizedekkel hátrébbtartó nyugati országoknak felajánljuk, hogy megosztjuk velük sikerünk receptjét.

Vékony, szemüveges férfi emelkedett szóra.

– Tannenbaum Manó vagyok a Sabbathtól. A Magyar Zsidók Hitközsége fél, hogy a Nyugat-Európában tapasztaltakhoz hasonlóan Magyarországon is megszaporodnak az antiszemita incidensek. Hogyan tervezik megvédeni a magyar zsidóságot?

– A magyar állam minden polgárát megvédi – szögezte le szigorú tekintettel a szóvivő. – Az antiszemizmussal szemben továbbra is zéró tolerancia van érvényben, és mivel a főváros belső kerületeiben régi hagyománya van a muszlim–zsidó együttélésnek, a jövőben sem számolunk azzal, hogy konfliktusokra kerülne sor. A Józsefváros nem holmi nyugati no-go zóna – mondta tréfálkozó hangon, majd miután csak az első sor nevetett, így folytatta: – A miniszterelnök telefonon egyeztetett Kövecses Soma rabbiával, aki biztosított minket arról, hogy folyamatos kapcsolatban van Barkas Musztafa Adriánnal, hogy ez így is maradjon.

– Ha már Barkas urat említi – emelkedett szólásra egy alacsony, furcsán raccsoló újságíró –, mivel magyarazzák, hogy éppen a többrendbeli sikkasztással és hamis tanúzással vádolt Barkas Adriánt jelölték ki kormány megbízotti pozícióra?

– Visszautasítom az iszlamofób sugalmazást! – felelt a szóvivő. – Barkas Musztafa Adriánnál megfelelőbb és képzetesebb személyt nem is találhattunk volna, hiszen ő maga mondta, hogy korábban az isztambuli al-Azharban, Khomeini főajatól-

lah szemináriumán tanult muftinak. A kérdésekre bizonyára ő is szívesen válaszolna, de épp el kellett sietnie imádkozni, amihez természetesen alkotmányos joga van.

– Rezső Endre, A Zindex. A kormány korábban Európa iszlamizációjával riogattott. Tartják még az állításukat most, hogy lakosságarányosan az egész Európai Unióban nálunk él a legtöbb muszlim?

– Visszásnak tartom, hogy éppen a magát liberálisnak nevező média zavarja meg a társadalmi békét azzal, hogy gyűlöletet szít kisebbségi honfitársaink ellen – mondta cinikus hangon a szóvivő. – A kormány a leghatározottabban visszautasítja, hogy bárki kockáztatna minősítse honfitársainkat, akikre a magyar kormány továbbra is rejtett erőforrásként tekint. Hogy pedig az efféle gyűlöletbeszédnek elejét vegyük, a kormány az alaptörvény szellemiségével összhangban a leghatározottabban fog lépni az interneten terjedő, honfitársaink méltóságát sértő álhírek ellen. Sőt, nagykövetünkön keresztül egyenesen Cukkenberg úrhoz fordulunk, hogy a gyűlöletpropagandát folytatók ellen minden eszközzel lépjen fel, és tiltsa ki őket közösségi portáljáról.

Kövesdi plébános szemére nehezen jött álom. Ágy mellett térdelve imát mormolt, majd felkapcsolta az olvasólámpáját, és addig olvasott a Bibliából, míg szemhéja lassan el nem nehezedett. Álmában magas drótkerítés mellett sétált, melyen sárga, háromszögletű, villámjelű táblák lógtak. Hirtelen a túloldalról robajt hallott, a föld megremegett, a láthatáron pedig feketeség terjedt szét. A plébános holtra válva figyelte, ahogy a fekete massa egyre közeledik, majd kitűnnek a szurokfekete arcok, melyekből csak a hegyes fogak villogtak a napsütésben. Ő a falu felé iramodott, hogy megkongassa a vészharangot, a migránsok pedig az áramra fittyet hányva, majmökként másztak át a kerítésen, és hömpölygő fekete áradatként özönlöttek utána. Mire a templomhoz ért, a falu népe már mind ott volt. Kovácsné, Eszti, Sanyi, sőt még a polgármester is félelemtől reszketve kérelték, hogy eressze be őket a templomba, mert oda a pokolfajzatok nem mernek utánuk mászni. Ő így is tett, és alig csapta le a reteszt a vastag faajtón, a migránsok már kint kapartak és toporzékoltak, torkukból pokoli bugyborékoló hangot adva. Ekkor azonban a távolból harcias kiáltások szelét hozta a szél. A polgármester bakot tartott, Kövesdi plébános kilesett a keskeny ablakon, és mit látott? Elemér német rendszámú Opelje közeledett. Elemér gázt adott, a migránsok pedig rongybábukként repültek jobbra-balra. A kocsiját kivágódott, és zengő Allah Akbar kiáltással özönlöttek ki belőle a cigányok ötven, majd tízen, majd ötvenen, majd százan, kezükben kiegyenesített kaszákkal. „Ne féljete magyarok, megjöttek a muszlimok!” – Hallotta a plébános Kanalas Karcsi hangját, a templomban pedig felhangzottak a hálás kiáltások.

Kövesdi plébános kipihenten ébredt. Az óra 6.30-at mutatott. A falu lassan és békésen ébredezett. A plébános kicsoszogott az előszobába, ahol már ott várta a házvezetőnője által kikészített vesszőkosár, benne a napi ebéd, friss tej és az elmaradha-

tatlan napi Klikk magazin. A címlapon a közkedvelt muszlim énekes, Csokoládé beszélt az éneklésről és nagyapjáról, a híres müezzínről, alatta pedig a Magyarországra vágyó holland igazi menekültekről szóló cikk virított. A plébános felrakta a kotyogóst, és nemsokára kezében gőzölgő feketével huppant le kiült foteljába.

A reggeli műsorban az Ezredvég intézet egyik kutatója sorolta a különbségeket a magyarcigányok és a nyugat-európai migránsok között, rámutatva, hogy attól, hogy a vallásuk egy, a mi jó öreg muszlimjaink soha nem lesznek olyan naplopók, mint a jöttment arabusok, és attól sem kell tartani, hogy fogékonyak lesznek a radikális eszmékre, hiszen a Korán lovári fordításából kimaradtak a hitetlenek felnégyelésére vonatkozó passzusok. „Nincs tehát mitől félni, a cigányok megmaradnak cigányoknak” – zárta mosolyogva az interjút.

Aztán egy ősz szakállas történész következett, aki arról beszélt, hogy egykor már az ősmagyarok is kapcsolatban voltak az iszlámmal, hiszen a honfoglalás előtt a magyarok a muszlim kazárokkal éltek együtt, később pedig a mongol dúlások előtt Magyarországra menekülő kunok és a jászok között is akadtak muszlimok, akik aztán szépen integrálódtak a társadalomba. Majd arról beszélt, hogy az első világháborúban az Osztrák–Magyar Monarchiáért muszlim bosnyákok is harcoltak, az Oszmán Birodalom pedig már akkor és később, a második világháborúban is hű fegyverbarátunk volt.

Aztán a hétórás híradó jött, Kövesdi plébános pedig homlokát ráncolva hallgatta a déli határról érkező rossz híreket, hogy idén a határőrök már a hatodik illegális migránst tartóztatták fel és toloncolták vissza Szerbiába. A következő riportból azonban kiderült, hogy az itthoni helyzet még csak-csak istenes, hiszen Olaszországba úgy özönlenek a migránsok, hogy már agyoncsapni se lehetne őket. Aztán egy londoni riport következett, ahol négerbandák verekedtek össze a városnak egy olyan részében, ahova fehér ember be sem teszi a lábát.

– Hála Istennek, minden rendben! – sóhajtott Kövesdi plébános, az égre emelve tekintetét. Alighogy visszasétált a házba, a csengő berregni kezdett.

– Szalámalejkum, Tisztelendőuram! – kurjantott a kertkapuból Kanalas Karcsi –, jötem megnézni azt a zsalut.

– Adjon Isten, Abu Jankó! – köszöntötte Kövesdi plébános. – A fát hozzá hátul találod, és kapsz mindjárt egy kávét is.

– Allah áldja meg a Tisztelendő urat! – mondta Karcsi, és megindult a hátsókert felé. – Egy kis kardamomot is tegyen bele, Tisztelendő úr, kérem szépen – szolt még vissza.

Kövesdi plébános nagyot sóhajtva az égre hunyorgott, megcsóválta a fejét, majd elindult a házba kávét főzni.